

» μιούργημα και είσχωρήσαντες εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Σοφίας.
 » ἀνακαλύψετε, ὅσον τὸ δυνατόν, τὸν Πάνσοφον
 » κτίστην αὐτοῦ, καὶ ἤδη ἐνθουσιασμοῦ πλήρεις ἀφι-
 » ἐρώσητε καὶ νοῦν καὶ καρδίαν εἰς τὸν Θεὸν τῆς Φύ-
 » σεως, ὃ πόνον τότε ἔξετε ἠδονὴν καὶ εὐφροσύνην.
 » Τότε δὴ τότε δώσετε καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν ἀντὶ τῆς
 » παιδείας, στοχαζόμενοι διὰ παντὸς ζωὴν τοῦ πνεύ-
 » ματος τὴν ἀλήθειαν, καὶ τροφὴν τῆς καρδίας τὴν
 » ἀρετὴν».

(Ἐπεται τὸ τέλος)

«Ὡσεὶ φοιδὸληπτος δ' ἐν τέλει ἀναφωνεῖ:
 » Ἐνδοξοὶ καὶ ἱεραὶ ψυχαὶ τῶν εὐκλειῶν ἐκεῖνων
 » ἀνδρῶν! Πίστις ἱερὸν καὶ πράγμα καὶ ὄνομα! Πα-
 » τρίς γερασμία καὶ δυστυχῆς! Ἐμπνεύσατε, ἐμπνεύ-
 » σατε καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τοὺς παρόντας ἐραστάς τῆς
 » παιδείας νὰ ζητῶμεν τὴν ἀλήθειαν διὰ τῆς θεωρεί-
 » ας καὶ τὸ ἀγαθὸν διὰ τῆς πράξεως!»

A. ΜΟΣΧΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΞΥΜΗΜΑ ΤΟΥ ΚΕΒΕΝΤΗ

Καὶ ποιὸς καὶ ποιὸς δὲν πόνεσε γιὰ τὸν Ἀγαπητό; (*)
 μάρτυρες ἐφτεροῦγισαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ

κι' ἐπῆραν στῆς φτεροῦγές των τὸ νέο παλληκᾶρι
 στὴν πρώτη του τὴν ἀνθησι, στὴν πρώτη του τὴ χάρι.

Σὰν Διάκο τὸν ἐσοῦδλισαν, τὸν τρύπησαν μαχαίρια
 κακούργων δολοφόνων,

κι' ἄστρο τὸν εἶδα λευθερίως νὰ φέγγη μ' ἄλλ' ἀστέρια
 σὲ νύκτες Μακεδόνων.

(Γ. Σουρῆς)

I

Ἐκοιμάτο.

Τὸ ὄνειρό του ἐλίκνιζαν πόθοι ντυμένοι μὲ χρυσάφι
 καὶ στολισμένοι μὲ τὰ πειρὸ ζωηρά, φανταχτερὰ χρώ-
 ματα.

Ἐκοιμάτο.

Κ' ἐπάνω στὴν τρισεύγενη μορφή του ἐχύνετο ἡρε-
 μα καὶ γλυκὰ τῆς γαλήνης ἢ ὁμορφάδα καὶ τῆς
 ἀθωότητος τὸ ἀγνὸ στολίδι σ' ἔκαμνε νὰ νομίζης ὅτι
 εἶχες ἐμπρὸς σου ἀπαλὸ ἀκόμα παιδάκι κι' ὄχι ἕνα
 λεβέντη.

Ἐκοιμάτο.

Καὶ στὸν ὕπνο του τὸν ἤσυχο, τὸν ἐλαφρὸ σὰν τὸ
 ἀεράκι ποῦ χαϊδεύει σιγαλὰ σιγαλὰ τὸ κύμα τὴν ὥρα
 τοῦ δειλινοῦ, στὸ ὄνειρό του τὸ ροδοκέντητο, ἦλθε
 κρυφὰ κρυφὰ καὶ τὸν ἐφίλησε μιὰ παρθένα.

Ὀλόλευκα ντυμένη, πανώρηα, μὲ μάτια κλεμμένα
 ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, γεμάτα χάρι μὰ κι' ἐπιδητικὸτητα
 μὲ μιὰ φαρδεῖα γαλάζια ταινία τριγύρω στὸν πλαστι-
 κό της κορμὸ, μ' ἕνα στεφάνι ἀπὸ χλωρὴ δαφνοῦλα
 στὸ κεφάλι, μέλις τὸν ἐφίλησε ἐτραβήχθηκε λιγάκι
 πίσω καὶ τὸν ἐκύτταξε γελαστή.

Ἡ καρδιά τοῦ νέου, ἅμα τὴν εἶδεν, ἐσχίρτησεν.

Ἐτινάχθη ἀμέσως ἀπὸ τὴν κλίνη του καὶ θαμβω-
 μένος ἀπὸ τὴν τόση τῆς καλλονῆς, ἔτρεξε νὰ τὴν ἀγ-
 καλιάσῃ.

Αὐτὴ μ' ἕνα νεῦμα σοβαρὸ, ποῦ ἐπέβαλλε σεβα-
 σμὸ, τὸν ἀνεχαίτισε.

«Ὡρατὴ μου λεβέντη, δὲν εἶν' ἀκόμη καιρὸς, τοῦ
 εἶπε.

»Θὰ γίνω ἰδική σου, ἀλλ' ὄχι τώρα.

»Ἐνοιωθα τὸν ἔρωτα ποῦ τρέφεις στὴν καρδιά σου
 »γιὰ μένα, ἔδλεπα τὴν φωτιά ποῦ σοῦ φλέγει τοὺς
 »πόθους ποῦ ἀσφυκτιοῦν ἐδῶ μέσα καὶ ζητοῦν νὰ
 »τιναχθοῦν ὑψηλότερα, νὰ πετάξουν σ' ἕνα κόσμο
 »μακρυνώτερο, ἰδανικώτερο, ἀκούα τὸ φτεροῦγισμα
 »τῆς ψυχῆς σου ποῦ νανουρίζεται μέσα σὲ μυστικούς
 »παλμούς κάποιας ἀπραγματοποίητης ἀκόμα λαχτά-
 »ρας, παρακολουθοῦσα τὴν ὁρμὴ μὲ τὴν ὁποία κυλᾶ
 »τὸ εὐγενικό σου αἷμα μέσα στὲς φλέβες, λὲς καὶ θέ-
 »λει νὰ συντρίψῃ κάποιο πρόσκομμα ποῦ βρῖσκει' ἐμ-
 »προστά του, ὅλ' αὐτὰ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ μ' ἀφήσουν
 »ἀσυγκίνητη στὸ τόσο σου αἰσθημα καὶ γι' αὐτὸ
 »ἦλθα νὰ σ' εὔρω. Ἀλλὰ γιὰ μιὰ στιγμή μόνο. Γιὰ
 »νὰ σοῦ δείξω τὸν δρόμο ποῦ πρέπει ν' ἀκολουθήσης
 »διὰ νὰ μ' ἀποκτήσης. Θὰ κοπιᾶσης πολὺ, πάρα
 »πολὺ, ἀλλὰ μὴ σ' ἀπελπίσῃ κανένα ἐμπόδιο. Στὸ τέ-
 »λος ἐπιτυχία θὰ στεφανώσῃ τοὺς κόπους σου. Θὰ
 »νικήσης.

»Ἐγὼ εἶμαι βασιλοπούλα ἑκακοσμένη καὶ κατοικῶ
 »σὲ παλάτια χρυσοφτειασμένα ποῦ τὸ ἀέτωμά τους
 »στολίζει πάντα ἀμάραντη δάφνη καὶ ποῦ ἐμπρὸς
 »τους δλα μαζί τὰ ἄλλα παλάτια τοῦ κόσμου εἶναι
 »καλύβια.

»Θὰ μὲ συναντήσης σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος ποῦ σοῦ
 »δείχνω στὸ χάριτη. Ἐκεῖ πρέπει νὰ ἔλθης νὰ μὲ
 »ζητήσης. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ σ' ὀδηγήσω στὸ βρασίλειό
 »μου, μὲς τὸ ὁποῖο δὲν ὀδεῖ ποτὲ ὁ ἥλιος.

»Ἐμπρὸς, διαλεχτέ μου, θάρρος!»

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐξηφανίσθη.

(*) Τέλον Ἄγραν.

Ὁ νέος ξύπνησε ταραγμένος.

Ἡ θεοπεσία μορφή τῆς παρθένας, ἡ γοητευτικὴ τῆς λαλιά τοῦ ἀφηγκαν μιὰ ἀνέκφραστη ἀγαλλίασι στὴ ψυχὴ. Ἐσηκώθη ἀμέσως κι' ἐπῆγε στὸ χάρτη. Ἐνεθυμείτο καλὰ τὸ σημάδι ποῦ τοῦ εἶχε δεῖξει.

Διαβάζει κάτι μεγάλα γράμματα: «Μακεδονία»!

II

Ἐνα χρόνο τὸ ὄμορφο παλληκάρι, ντυμένο τὴν τιμημένην του στολὴ καὶ ζωσμένο τ' ἀνδρειωμένα του ὄπλα, ἐγυρνοῦσε ἀκατάπαυστα νύχτα μέρα μέσα σὲ λαγκάδια καὶ βουνὰ γιὰ νὰ βρῆ τὴν ζηλεμένην βασιλοπούλα, ποῦ κατοικοῦσε σὲ δλόχρῳσα παλάτια ποῦ-χαν ἀμάραντη δάφνη στὸ ἀέτωμά τους.

Πόσα βάσανα, πόσα μαρτύρια δὲν ὑπέφερε! Πόσες φορές δὲν ἀπήντησε στὸν δρόμο του κακούργους μὲ μορφή ποῦ θάλεγε πῶς θὰ ἐταίριαζε περισσότερο σὲ θηρία παρά σ' ἀνθρώπους, νὰ βασανίζουν φτωχὲς γυναῖκες καὶ νὰ ζητοῦν νὰ σφάζουν κι' αὐτὲς καὶ τὰ ἀθῶα βρέφη ποῦ ἐσήκωναν στὴν ἀγκαλιά τους!

Ἐτρέχεν ἀμέσως στὲς σπαραχτικὲς τους φωνῆς, ἔσωζε τὰ δύστυχα πλάσματα ἀπὸ τὴ σφαγὴ κι' ἐσώριζε κατὰ γῆς τὰ αἵματα κορμιά τῶν κακούργων.

Πόσες φορές δὲν ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκκλησιῆς καὶ νὰ δῆ νὰ διακόπτουν τὴν ἀρμονία τῆς θείας λειτουργίας κατηραμένοι φονηάδες!

Πολὺ ἀκριδὰ ἐπλήρωναν τὴν ἀσέβειά τους οἱ ἱερόσυλοι.

Γέροι, νέοι, γυναῖκες, παιδιὰ, ὄλοι ἐπεφταν στὰ γόνατά του δακρυσμένοι γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν μὲ ὄλη τους τὴν καρδιά ποῦ τοὺς ἔσωσε τὴ ζωὴ καὶ νὰ

τὸν παρακαλέσουν νὰ μείνῃ γιὰ πάντα μαζί τους.

«Δὲν μπορῶ νὰ μείνω περισσότερο, τοὺς ἀπαντοῦσε. «Δεῖξατέ μου τὰ παλάτια τῆς βασιλοπούλας ποῦ» ἔχουν στὸ ἀέτωμά τους ἀμάραντη δάφνη».

Ἄλλὰ κανεὶς δὲν ἤξευρε νὰ τὸν οδηγήσῃ.

Κι' ἐπροχωροῦσεν ὁλοένα ἀτρέμητος, λὲς καὶ τὸν ἐπροστάτευε κάποιον ἀτίμητον φυλαχτὸ ἢ τῆς μανούλας του καμμιὰ λαχταρισμένη εὐχή.

Ἐνα μεσημέρι ἀποσταμένος ἀπὸ τὸν κόπο, ἔπεσε κι' ἐπλάγιασεν ἐπάνω σ' ἕνα κορφοβουνὶ στὸν ἴσκιον ἐνὸς πεύκου χωρὶς νὰ καλοσυλλογισθῆ διὰ αὐτὸ ποῦ ἔκαμνε ἢμποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ.

Ἄνεπαύετο ἤσυχον κι' ἀμέριμνον σὰν τὸ ἀκακοπουλὶ ποῦ κοιμάται στὴ φωλιὰ του, ἀλλὰ ποῦ ξετινάσσεται γιὰ ὕστερη φορὰ στὸ φαρμακερὸ δάγκωμα τοῦ φειδιοῦ.

Ἔτσι ἐξετινάχθη κι' ὁ λεβέντης μας μόλις ἐνοιώσε στὴν καρδιά του τὸν πόνον τοῦ δολοφόνου μαχαιριοῦ.

— Ἄνδρῳ, ἐφώναξε μ' ὄση δύναμι τοῦ ἀπέλειπε, δὲν ἢμποροῦσατε νὰ μ' ἀντικρύσετε ξυπνὸ, μὲ σκοτῶντε κοιμισμένο.

Βασιλοπούλά μου, γλυκειά μου βασιλοπούλα, πεθαίνω χωρὶς νὰ σ' ἀποκτήσω».

Ἄλλ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ ἀργυροχρῳση λάμψι ἐχύθη ἐπάνω στὸ κορφοβουνὶ καὶ μέσα σ' ἕνα φωτοστέφανον ἐνεφανίσθη ἡ βασιλοπούλα.

— Ἀπατάσαι, τοῦ εἶπε, ὠραῖόν μου παλληκάρι. Τώρα ἀκριδῶς γίνομαι ἰδικὴ σου.

Ἐἴμαι ἡ Δόξα!

Καὶ τὸ φῆγημά της ἀδελφώθηκε μὲ τὴν τελευταία τὴν τὸν.

K. N. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

C A T U L L E M E N D È S

Α Ρ Ρ Α Β Ο Ν Η Σ

I

Ὅταν ἦλθε στὸν κόσμον ἡ πριγκίπισσα Ὁθίλδη, θαυμασμός καὶ ἐκπληξίς κατέλαβεν ὄλους: θαυμασμός, διότι ἦτο ἡ πιὸ χαριτωμένη μικροῦλα, ποῦ μπορεῖ νὰ φαντασθῆ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἐκπληξίς διότι ἦτο ἡ δὲν ἦτο ἴσα μὲ τὴν πυγμὴν μικροῦ παιδιοῦ. Ὅπως ἀνεπαύετο ξαπλωμένη στὴν κούνια, μακριὰ ὡς τὸ δάκτυλον φαρδεῖα ὡς τὸ χέρι, θὰ ἔλεγε πῶς ἦτο μικρὸ πουλάκι, ἀκόμη χωρὶς πτερά, μέσα εἰς τὴ φωλιὰ του. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἠθάνοντο μεγάλην εὐχαριστήσιν ἀ θαυμάζοντες τὰς τορνευτὰς κνήμας της, τὰ ρό-

δινα ποδαράκια της ποῦ θὰ ἐχωροῦσαν σὲ κάλτσα κούκλας, τὴν κοιλίτσα της, ποῦ θὰ ἐταίριαζε σὲ κανένα ἀσπροποντικάνι, τὸ προσωπάκι της ποῦ θὰ ἢμποροῦσε νὰ τὸ σκεπᾶσῃ ἕνα πέταλον μαργαρίτας. Κατὰ βάθος ὅμως ἀνησυχούσαν ὅσω τὴν ἔβλεπαν τόσω μικροῦλα, καὶ ἡ αὐτῶν βασιλικὴ μεγαλειότης ἐλυπείτο κατὰκαρδὰ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐγέννησαν ἕνα νάνον. Ἄλλὰ ἤλπιζαν πάντοτε ὅτι ἡ κόρη των θὰ ἐμεγάλωνε, χωρὶς νὰ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν εὐμορφιά της. Αἱ ἐλπίδες των ὅμως διεψεύσθησαν. Διότι ἐνῶ ἡ ὠραιότης της ὁλοένα πύξανε κ' ἐγίνε ἕνα σωστὸ ἀγγελόυδι, τὸ ἀνάστημά της δὲν μετεβλήθη σχεδὸν καθόλου. Ὅταν διέτρεχε τὸ πέμπτου ἔτους, μό-